

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 12428

гр. София, 21.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА**

като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА ИВ. ТОДОРОВА** Частно гражданско дело № 20231110146780 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 247 от ГПК; чл. 415, ал. 5 от ГПК; чл. 414а, във вр. чл. 416 от ГПК.

По заявление на Н. М. М. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК длъжникът У.Е.У.Ц. АД, действащо чрез У.Е.У.Ц. -клон Б., КЧТ, да заплати на кредитора Н. М. М. сумата 782,33 лева - главница за обезщетение за закъснение на полет W6 ****/25.06.2023 г., С.-Л., сумата 200,00 лева - главница, обезщетение за имуществени вреди, представляваща платено възнаграждение на адвокат за изготвяне на покана за доброволно изпълнение, вр. обезщетение за закъснение на полет W6 ****/25.06.2023 г., ведно със законна лихва от 21.08.2023 г. до изплащане на вземането, както и съдебни разноски за сумата 25,00 лева - платена държавна такса, и 400,00 лева - адвокатско възнаграждение.

В срока по чл. 414 и чл. 414а от ГПК длъжникът е подал възражение, че не дължи паричното вземане за сумата 200,00 лева - главница, обезщетение за имуществени вреди, представляваща платено възнаграждение на адвокат за изготвяне на покана за доброволно изпълнение, вр. обезщетение за закъснение на полет W6 ****/25.06.2023 г.; сумата 782,33 лева - главница за обезщетение за закъснение на полет W6 ****/25.06.2023 г., С.-Л. е заплатил на 24.08.2023 г., а делото е преждевременно образувано на 21.08.2023 г. доколкото липсва забавяне на плащането след покана, и с оглед на което възразяват по дължимостта на съдебните разноски.

По реда на чл. 414а от ГПК заявителят е подал становище, с което потвърждава плащането на сумата 782,33 лв. Счита, че длъжникът е дал повод за предявяване на иска. Моли да се издаде изпълнителен лист за съдебни разноски - 25,00 лева - платена държавна такса, и 650,00 лева - адвокатско възнаграждение.

Съдът, като е взел предвид становищата на страните, с Разпореждане №155209/2023 г. е дал указания на заявителя за предявяване на иск по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК за оспореното вземане за сумата 200,00 лева - главница, обезщетение за имуществени вреди, представляваща платено възнаграждение на адвокат за изготвяне на покана за доброволно изпълнение, вр. обезщетение за

закъснение на полет W6 ****/25.06.2023 г., ведно със законна лихва от 21.08.2023 г. до изплащане на вземането, за което е заявителят е уведомен на 09.01.2024 г.

В срока за предявяване на иска, заявителят е подал молба, с която настоява да му се издаде изпълнителен лист за съдебни разноски в общ размер 425,00 лева; както и молба вх. №11374/12.01.2024 г., с която настоява съдът да допусне поправка на очевидна фактическа грешка в заповедта за изпълнение по отношение основанията на паричното вземане за сумата 200,00 лева с довод, че сумата е част от общо сторените разноски в размер на 600 лв., посочени в т.9, пар. в, т. 3, и че единствената главница е сумата 782,33 лв., и в този смисъл възразението по чл. 414 от ГПК на длъжника следва да се счита, че е по съдебните разноски. Заявителя счита, че съдът е следвало да му даде указания относно исканите суми, а разпореждането за предявяване на иск по реда на чл. 422 от ГПК е неправилно, тъй като са дадени указания за предявяване на недопустим иск за съдебните разноски.

Длъжникът оспорва молбата по чл. 247 от ГПК на заявителя по съображения, че сумата 200,00 лв. не е съдебна разноска и не следва да бъде отнесена като такава; възразението му по чл. 414 от ГПК не частна жалба по чл. 413 от ГПК; евентуално счита, че исканото адвокатско възнаграждение от 600,00 лв. е прекомерно; и поддържа становището си, че разноски не дължи, тъй като не е дал повод за водене на делото.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, доказателствата по делото и приложимия закон, приема следното:

Видно от заявлението за издаване на заповед за изпълнение се претендира като главница – сумата 782,33 лв. за обезщетение за закъснял полет, държавна такса -25 лв., и платено адвокатско възнаграждение - 600 лв., от които 200 лв. за изготвяне на покана за доброволно изпълнение и 400 лв. за изготвяне на заявление за издаване на заповед за изпълнение и процесуално представителство. В т. 12 са изложени обстоятелствата, от които произтичат заявените парични вземания, в т.ч. за какво е сумата 200 лв. и че на 10.08.2023 г. дружеството-длъжник е получило покана за плащане, което в срока за доброволно изпълнение не е сторило. Видно от поканата за плащане на длъжника е даден 7-дневен срок, считано от получаване на поканата, за плащане на обезщетението. Срокът за доброволно плащане по поканата, на осн. чл. 72, ал. 1 от ЗЗД, е изтекъл на 17.08.2023 г., вкл. Заявлението е подадено с вх. №234985 на 21.08.2023 г. по описа на СРС. Плащането е извършено на 24.08.2023 г., респ. на ден 14 след поканата. Длъжникът възразява, че по общите условия към договора дължи плащане в 30 дневен срок от искането. Заявителят счита за необосновано това твърдение, а общите условия, на които се позовава по делото длъжника са в сила от 01.03.2023 г. не е приемал, предвид че договорът за въздушен превоз между страните е сключен по-рано на 21.12.2022 г.

По молбата с правно основание чл. 247 от ГПК на заявителя съдът приема, че формираната воля в диспозитива на заповедта за изпълнение е съответна на фактическите твърдения на заявителя. Не е налице противоречие във волята на съда или неиното погрешно изразяване в диспозитива на съдебния акт, и не следва да се замества или променя. Без процесуално значение е правната квалификация, която заявителят дава на фактическите си твърдения,

доколкото това е в изключителна преценка на съда.

Съдът е отчетел изложените в заявлението обстоятелства (факти), че сумата 200 лв. са сторени разноски за изготвяне на покана за доброволно изпълнение. Адвокатът на заявителя точно и ясно е изложил фактическите твърдения, от които произтича предявеното парично вземане. Указания по чл. 129, ал. 2 от ГПК, във вр. чл. 410 и сл. от ГПК, съдът дължи при неясни или непълни изявления на страните. Изложените обстоятелства определят основанието на паричното вземане и същите са отнесени в хипотезата на чл. 82, ал. 1 от ЗЗД, а именно при условията на твърдения за сключен договор за въздушен превоз между страните, разходите сторени от едната страна по повод неизпълнението на другата са имуществена вреда, за която следва да бъде ангажирана договорната отговорност на съконтрахента.

Съдът не е длъжен да се съобразява с правната квалификация на страната, напротив, съдът трябва да разгледа внимателно фактическите твърдения и за тях точно приложи закона. Цитираната от заявителя съдебна практика по описа на СРС, съгласно която на заявителя сумата от 200 лв. е пресъждана като съдебна разноска, настоящият съдебен състав определя като неправилна и изолирана, и не кореспондира с правилното приложение на закона. Паричното вземане за сумата 200,00 лв. не е съдебна разноска по смисъла на чл. 78, ал. 1 от ГПК и няма общо с образуване и водене на съдебното производство, а касае претенция за ангажиране на договорна отговорност на длъжника поради неизпълнение по договора за превоз. Ето защо молбата по чл. 247 от ГПК на заявителя е неоснователна.

Страните не спорят, а и от писмените доказателства се установява, че паричното вземане за обезщетение за закъснял полет е платено на 24.08.2023 г. При това, искането за издаване на изпълнителен лист за тази сума следва да се отхвърли. Заповедта за изпълнение в тази част не подлежи на обезсилване, тъй като заявлението за издаване на заповед за изпълнение се явява основателно за платеното – арг. от чл. 55 от ЗЗД.

Съдът е предоставил възможност на заявителя да предяви иск по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК за оспореното от длъжника парично вземане за сумата 200 лв.; и като се вземе предвид, че молбата по чл. 247 от ГПК не спира срока по чл. 415, ал. 4 от ГПК и в този преклузивен неподлежащ на продължаване срок доказателство за предявен установителен иск за вземането не е представено от заявителя, както и че заявителят е предупреден за правните последици при процесуално бездействие, съдът приема, че заповедта за изпълнение подлежи на обезсилване за сумата 200,00 лева - главница, обезщетение за имуществени вреди, представляваща платено възнаграждение на адвокат за изготвяне на покана за доброволно изпълнение, вр. обезщетение за закъснение на полет W6 ****/25.06.2023 г., ведно със законна лихва от 21.08.2023 г. до изплащане на вземането, както и съразмерно за съдебните разноски за сумата 86,53 лв.

Длъжникът срещу издадената заповед за изпълнение разполага с правото да подаде както възражение по чл. 414 от ГПК, така и възражение по чл. 414а от ГПК, с оглед на неговата защита за това кое вземане спори и кое не. В настоящия случай длъжникът оспорва само вземането за сумата 200 лв., за което иск не е предявен в срок, поради което по правилото на чл. 78, ал. 1 и 3 от ГПК, съразмерно на това вземане на заявителят не се следват съдебни разноски.

В останалата част претенцията за съдебните разноски следва да се

разглежда в контекста дал ли е повод длъжника за водене на делото. Съдът намира, че е осъществена хипотезата на чл. 78, ал. 2 от ГПК. Длъжникът не оспорва вземането и представя доказателства, че го погасил чрез плащане три дни след подаване на заявлението за издаване на изпълнение. Страните не спорят, че паричното вземане произтича от договор за въздушен превоз, който на осн. чл. 1 от ТЗ е търговска сделка и поначало е приложимо правилото на чл. 303а, ал. 3 от ТЗ - ако не е уговорен срок за плащане, паричното задължение трябва да бъде изпълнено в 14-дневен срок от покана за плащане. В случая договорът за въздушен превоз е сключен при общи условия, които заявителят е приел при сключване на договора, с резервация на билетите чрез интернет-платформата на превозвача. Приложимите общи условия от 01.07.2020 г. регламентират с т. 17 и сл. 30 дневен срок за разглеждане на искането за плащане на обезщетение. Общите условия са служебно известни съда, вкл. по повод дължимата служебна проверка по чл. 7, ал. 3 от ГПК по повод спора като потребителски. Предвид това се явява преждевременно подадена съдебната претенция по реда на чл. 410 от ГПК - на 21.08.2023 г., защото към тази дата, считано от 10.08.2023 г., когато е връчена поканата за доброволно изпълнение, не е изтекъл приложимия 30-дневен договорен срок за плащане за обезщетение за закъснял полет. Този извод не се променя, ако се приеме, че не следва да се прилага този срок, тъй като към датата на подаване на заявлението не е изтекъл и приложимия по силата на закона в чл. 303а, ал. 3 от ТЗ срок -14 дневен, доколкото длъжникът е платил доброволно в рамките на този срок. При това положение съдът приема, че съдебните разноски за сумата 338,47 лева – за платени държавна такса и възнаграждение на адвокат, сторени от заявителя, съразмерно на паричното вземане за сумата 782,33 лв., следва да останат за негова сметка. Ето защо искането за издаване на изпълнителен лист на заявителя за тях следва да се отхвърли.

Длъжникът в своето възражение по чл. 414 от ГПК е заявил претенция за съдебни разноски за платено адвокатско възнаграждение, но претенцията е недоказана – не е представен договор за правна защита, от който да е видно, че разноската е сторена, поради което не се пресъжда.

Мотивиран от изложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ Молба вх. №11374/12.01.2024 г. по описа на СРС с правно основание чл. 247 от ГПК на заявителя Н. М. М..

ОБЕЗСИЛВА заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена по делото, в частта в която съдът разпорежда длъжникът У.Е.У.Ц. АД, Д.:У., с рег. №: *****, действащо чрез У.Е.У.Ц. -клон Б., КЧТ, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: г*****, да заплати на кредитора Н. М. М., с ЕГН: ***** и адрес: *****, сумата 200,00 лева - главница, обезщетение за имуществени вреди, представляваща платено възнаграждение на адвокат за изготвяне на покана за доброволно изпълнение, вр. обезщетение за закъснение на полет W6 *****/25.06.2023 г., ведно със законна лихва от 21.08.2023 г. до изплащане на вземането, както и съразмерно за съдебни разноски за сумата общо 86,53 лева за платени държавна такса и адвокатско възнаграждение.

ОТХВЪРЛЯ Заявление вх. № 234985/21.08.2023 г. по описа на СРС на Н. М. М., с ЕГН: *****, в частта за издаване на изпълнителен лист срещу У.Е.У.Ц. АД, Д.:У., с рег. №: *****, действащо чрез У.Е.У.Ц. -клон Б., КЧТ, ЕИК *****, за сумата 782,33 лева - главница за обезщетение за закъснение на полет W6 *****/25.06.2023 г., С.-Л., ведно със законна лихва от 21.08.2023 г. до изплащане на вземането.

ОТХВЪРЛЯ Заявление вх. № 234985/21.08.2023 г. по описа на СРС на Н. М. М., с ЕГН: *****, в частта за издаване на изпълнителен лист срещу У.Е.У.Ц. АД, Д.:У., с рег. №: *****, действащо чрез У.Е.У.Ц. -клон Б., КЧТ, ЕИК *****, за сумата 338,47 лева – съдебни разноси за платени държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото определение да се връчи на страните чрез пълномощник.

Съдия при Софийски районен съд: _____